

Arrest

nr. 145 289 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 die een einde te stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. PRESTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Hij gaf hierbij aan te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en hij verwees in dit verband naar zijn inkomen uit een tewerkstelling in Nederland. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Nadat hij ambtshalve was afgevoerd van het vreemdelingenregister diende verzoeker op 31 januari 2012, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Hij bracht opnieuw stukken aan waaruit bleek dat hij een inkomen had op basis van een tewerkstelling in Nederland. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Via een op 22 september 2014 gedateerd schrijven werd verzoeker uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken over te maken aangaande zijn activiteiten of bij gebrek daaraan omtrent de bestaansmiddelen waarover hij beschikt. Verzoeker ontving dit schrijven op 30 september 2014.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 november 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen, die verzoeker op 29 december 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [S.M.F.A.G.]

Nationaliteit: Nederland

[...]

+ kinderen

[S.R.M.J.] [...]

[S.R.F.J.] [...]

[S.K.G.C.] [...]

[S.R.C.M.] [...]

[S.L.A.D.] [...]

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene verkreeg op 23.08.2012 de E-kaart als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 30.09.2014 in kennis werd gesteld van onze uitnodiging (dd 22.09.2014) om nieuwe bewijsstukken van zijn economische situatie of bestaansmiddelen voor te leggen. Betrokkene legde nadien volgende bewijsstukken voor: een bewijs van ziekteverzekering, een evaluatie van de handicap van de FOD Sociale Zekerheid, loonfiches van zijn echtgenote en bewijs van leefloon van het OCMW. Wanneer we deze bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene kennelijk niet meer tewerkgesteld is in Nederland. Hij legt immers een evaluatie van de handicap van de FOD Sociale Zekerheid voor. Dit zou kunnen wijzen op een aanvraag voor een tegemoetkoming maar dit werd niet aangetoond, evenmin of betrokkene in aanmerking komt voor een tegemoetkoming en hoeveel deze dan zal bedragen. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene immers aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Betrokkene levert geen bewijs van eigen bestaansmiddelen waardoor hij het verblijfsrecht niet kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van eigen inkomsten.

Hij kan evenmin het verblijfsrecht behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van de echtgenote gezien de inkomsten, die aangetoond werden aan de hand van loonfiches, onvoldoende zijn en zij zich bovendien diende te wenden tot het OCMW voor leefloon (blijkt uit brieven van het OCMW). Uit de voorgelegde documenten blijkt immers dat zijn echtgenote slechts marginaal tewerkgesteld is waardoor haar inkomsten ook niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en zij zich naar het OCMW diende te wenden om

mee te voorzien in haar bestaansmiddelen. Het leefloon bedraagt beduidend meer dan haar inkomen waardoor zij dus grotendeels ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene kan ook op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote het verblijfsrecht niet behouden gezien zijzelf niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht in eigen hoofde te behouden. Hierdoor kan betrokkene het verblijfsrecht ook niet behouden als echtgenoot.

Gezien al deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van zijn minderjarig kinderen (hierboven vermeld) die hem vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met hun vader.

Er werden eveneens geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 22.09.2014 (betekend op 30.09.2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig 42 bis§1, 2e en/of 3e lid of artikel 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand (betrokkene blijkt wel beperkte hulp nodig te hebben om zich te verplaatsen maar verkeert niet in de onmogelijkheid om zich te verplaatsen) , gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht en voor de kinderen, om hun vader te vervoegen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiele motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De motieven in de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk. Schending van het materiële en formele motiveringsbeginsel.

Aangezien verwerende partij een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker en diens kinderen om reden dat hij geen beschikker meer is van voldoende bestaansmiddelen op basis van eigen inkomsten, zoals gesteld in artikel 42bis, §1 wet van 15.12.1980.

De feiten waarnaar wordt verwezen door de Staatssecretaris in zijn beslissing kunnen niet aangehaald worden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker. De motivering deugt niet, is niet voldoende en zeker niet draagkrachtig.

Uit zijn dossier blijkt dat hij altijd heeft gewerkt in Nederland, doch dat hij inmiddels een aanvraag heeft gedaan ter evaluatie van de handicap bij FOD sociale Zekerheid en dit gelet op zijn medische toestand (diabetes). De Staatssecretaris oordeelde dat deze aanvraag kan wijzen op een aanvraag voor een tegemoetkoming maar er werd niet aangetoond of verzoeker in aanmerking komt voor een tegemoetkoming.

De verwerende partij kon en mocht er niet zo maar van uitgaan dat verzoeker geen bewijs levert van eigen bestaansmiddelen. Minstens had de beslissing van FOD Sociale Zekerheid dienen afgewacht te worden. De Staatsecretaris heeft bij het nemen van zijn beslissing geen rekening gehouden met alle feiten en alle elementen, zoals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker én zijn medische toestand. Alleszins is de Staatsecretaris niet zorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van zijn beslissing. Er werd niet onderzocht of verzoeker of zijn echtgenote geen eigen bestaansmiddelen hebben, rekening houdend met het feit dat hij én zijn echtgenote altijd gewerkt hebben en rekening houdend met de hangende aanvraag voor de FOD Sociale Zekerheid.

De Staatssecretaris kan zijn beslissing niet motiveren op basis van de aangehaalde feiten. Dat ten tijde van de controle door de gemachtigde van de staatssecretaris of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden werd voldaan verzoeker inderdaad de beslissing mbt de aanvraag bij de FOD Sociale Zekerheid nog niet had ontvangen, zodoende kon hij deze beslissing ook niet voorleggen.

Evenwel zonder verzoeker de tijd te geven om de beslissing bij te brengen zodra hij deze zou ontvangen van FOD Sociale Zekerheid werd zijn verblijfsrecht beëindigd, evenals die van zijn minderjarige kinderen.

Verwerende partij dient uiteraard met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel over te gaan.

Verwerende partij ging zonder enig onderzoek en zonder enig bewijs er van uit dat verzoeker niet kon beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Vermits verwerende partij op eigen initiatief zulke beslissing treft, mag er worden verwacht dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheid met de nodige ernst ter harte neemt.

Verzoeker heeft altijd in Nederland gewerkt. Dit blijkt uit zijn dossier. Ook zijn echtgenote is altijd economisch actief geweest. Helaas is verzoeker zonder werk gevallen tgv zijn ziekte. Ook zijn echtgenote is hierna zonder werk gevallen.

Evenwel blijkt uit het dossier dat dit gezin altijd heeft gewerkt en hun best heeft gedaan en zich aan alle verplichtingen heeft gehouden.

Verwerende partij mag er niet zomaar van uit gaan dat verzoeker niet meer als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan beschouwd worden. Dit werd niet voldoende onderzocht.

Aangezien verwerende partij derhalve niet degelijk motiveert dat verzoeker niet meer kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Evenmin motiveert verwerende partij dat verzoeker geen eigen bestaansmiddelen heeft en levert hiervan geen bewijs. Ook dit aspect werd niet eens onderzocht door de verwerende partij.

Bovendien slaagt verwerende partij er niet in om op een adequate wijze aan te tonen dat verzoeker effectief niet beschouwd kan worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij specificeert daarenboven niet welk onderzoek precies gevoerd is naar de specifieke situatie van verzoeker. Men verwijst louter naar het gevoerde onderzoek hetwelk uiteraard onvoldoende is.

Bovendien heeft men als EU-burger recht op leefloon, zodat verwerende partij het ontvangen van een leefloon niet kan aanwenden als motivering om een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Het ontvangen van een leefloon betekent niet dat er niet zou voldaan zijn om aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te behouden. De samenwonende persoon met een gezin ten laste heeft recht op leefloon. Ten onrechte haalt verwerende partij aan dat in de bestreden beslissing geenszins uitspraak wordt gedaan over het feit of verzoekende partij al dan niet een leefloon mocht ontvangen. In de beslissing dd. 26.11.2014 wordt duidelijk aangehaald dat "verzoeker evenmin het verblijfsrecht kan behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van de echtgenote gezien de inkomsten, die aangetoond werden aan de hand van loonfiches, onvoldoende zijn en zij zich bovendien diende te wenden tot het OCMW voor leefloon."

Indien men als Unieburger naar België komt om hier langer dan 3 maanden te verblijven, dan moet men een verklaring van inschrijving aanvragen bij de gemeente. Men kan in België verblijven als werkzoekende, werknemer, zelfstandige, of als economisch niet-actieve Unieburger.

Bovendien onderzoekt verwerende partij niet waarom verzoeker niet als werkzoekende of als economisch niet-actieve Unieburger in België zou kunnen verblijven.

Verwerende partij motiveert niet afdoende waarom verzoeker geen aanspraak zou maken op een verblijfstitel op een andere rechtsgrond zoals o.a. als werkzoekende of als economisch niet-actieve Unieburger.

Art. 40 Wet van 15.12.1980 stipuleert het volgende:

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Verwerende partij heeft niet onderzocht of verzoeker op basis van deze gronden in aanmerking komt voor een recht op verblijf.

De Staatssecretaris kan zijn beslissing niet steunen op art. 42bis § 1 wet van 15.12.1980. Er kan geen einde aan het verblijfsrecht van verzoeker worden genomen op basis van dit artikel.

Dit artikel stipuleert:

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

In casu levert de verwerende partij geen enkel bewijs dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Bovendien kende de verwerende partij de beslissing van het FOD Sociale Zekerheid niet op het ogenblik van de beslissing dd. 26.11.2014. Verwerende partij heeft deze beslissing ook niet afgewacht, doch ging onmiddellijk over tot het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker en diens minderjarige kinderen. No[g] minder wordt bewijs geleverd dat verzoeker niet meer zou voldoen aan art. 40§4 of 40bis § 4. Er is geen of onvoldoende onderzoek gebeurd door verwerende partij.

Verwerende partij draagt de bewijslast. Zij moet bewijzen dat verzoeker niet meer voldoet aan voormelde artikelen: 42bis§1, 40§4 en 40bis§4 Vreemdelingenwet. Dit werd niet eens onderzocht.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de RVV dd. 28.10.2014 waarin duidelijk werd gesteld dat verwerende partij de bewijslast draagt (stukken 3-4).

Er is geen sprake van juridisch aanvaardbare motieven. De beslissing steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. De motieven deugen niet. Minstens had verzoeker de mogelijkheid moeten krijgen om bijkomende stukken bij te brengen of zijn situatie bijkomend toe te lichten. Desalniettemin wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht zonder dat hij de mogelijkheid kreeg om bijkomende stukken/informatie bij te brengen of althans de beslissing van FOD Sociale Zekerheid af te wachten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van zijn beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.) Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Indien de Staatsecretaris het dossier van verzoeker grondig had onderzocht, zou dergelijke beslissing nooit genomen kunnen worden. Er werd geen rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (zie supra). Alleszins werd geen rekening gehouden met alle feiten. Indien de Staatsecretaris rekening had gehouden met alle elementen zou hij nooit dergelijke beslissing hebben kunnen nemen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende, draagkrachtige motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Indien de Staatsecretaris hieraan had voldaan zou hij nooit dergelijke beslissing kunnen nemen. Hij heeft zich niet grondig voorbereid en alleszins niet met alle feiten en elementen rekening gehouden."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde nog langer over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een recht op verblijf te kunnen laten gelden en dat hij ook niet in functie van zijn echtgenote tot een verder verblijf kan worden toegelaten aangezien zijn echtgenote ook niet langer voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht in België te kunnen genieten. Tevens wordt toegelicht hoe tot deze conclusie wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Inzake de stelling van verzoeker dat verweerder heeft nagelaten te duiden waarom hij niet op een andere rechtsgrond een recht op verblijf kon laten gelden kan het volstaan te benadrukken dat verweerder hem uitdrukkelijk heeft verzocht om mee te delen of hij eventueel over een inkomen beschikte als werkzoekende, werknemer of zelfstandige en verzoeker geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij op een andere grond een recht op verblijf van meer dan drie maanden kon laten gelden. Verweerder diende derhalve niet nader te motiveren waarom hij oordeelde dat verzoeker ook niet op basis van een andere wetbepaling in het Rijk vermocht te verblijven.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dus nadat hij had aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Na te hebben vastgesteld dat er aanwijzingen waren dat verzoekers situatie was gewijzigd verzocht verweerder, via een op 22 september 2014 gedateerd schrijven, verzoeker om aan te tonen dat hij nog steeds een activiteit had die een inkomen genereerde of dat hij op een andere wijze over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Verzoeker bracht in antwoord op dit schrijven het bewijs aan dat hij beschikte over een ziekteverzekering, dat hij een vragenlijst invulde inzake de evaluatie van een handicap, dat zijn echtgenote een beperkt inkomen heeft uit een tewerkstelling en dat zij tevens een leefloon ontvangt.

Verweerder oordeelde dat uit de door verzoeker aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat hij beschikt over eigen bestaansmiddelen en dat hij ook geen recht op een verblijf van meer dan drie in functie van zijn echtgenote kan laten gelden daar deze zelf niet aan de voorwaarden voldoet om een dergelijk recht op verblijf te genieten. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk of incorrect. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker een beroep doet op de kosteloze rechtspleging en derhalve erkent dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker betoogt dat hem niet de tijd werd gegeven om aan te tonen dat hij een tegemoetkoming als persoon met een handicap kan krijgen maar toont hiermee niet aan dat verweerder de aangebrachte documenten niet correct beoordeelde. Door louter een evaluatieformulier inzake een handicap in te vullen leverde verzoeker namelijk niet het bewijs dat hij over een enig inkomen beschikte. Hierbij moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken en dat verzoeker om een recht op verblijf, met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet, te laten gelden in beginsel permanent moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat hij alsnog een tegemoetkoming kreeg voor personen met een handicap zodat zelfs niet blijkt welk belang hij heeft bij zijn grief dat verweerder een beslissing van de FOD Sociale Zekerheid had kunnen afwachten.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij en zijn echtgenote in het verleden economisch actief waren laat ook niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk zou hebben vastgesteld dat verzoeker, op het ogenblik dat hem hierom werd verzocht, niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De toelichting van verzoeker dat een burger van de Unie in België een leefloon kan krijgen is voorts niet dienstig daar uit het feit dat een vreemdeling een leefloon ontvangt net blijkt dat deze vreemdeling onvoldoende bestaansmiddelen heeft.

Verzoeker verliest schijnbaar ook uit het oog dat indien verweerder hem uitnodigt om aan te tonen dat hij nog kan beschikken over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie die beschikt over voldoende bestaansmiddelen of op een andere grond, het hem toekomt de nodige bewijsstukken in dit verband aan te brengen en dat indien hij in gebreke blijft om dit te doen – en hij zoals in casu stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij tot een gezin behoort dat wordt gesteund door het OCMW – verweerder een einde kan stellen aan zijn verblijf. Hierbij moet worden gesteld dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet enkel voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie die, met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, werd toegelaten indien deze burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar ook indien deze burger niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij enig recht op verblijf kon laten gelden is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat hij niet van een dergelijk recht kan genieten. De verwijzing van verzoeker naar een arrest van de Raad doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de vaststelling dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden geconstateerd. Verweerder heeft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden deugdelijk voorbereid. Hij heeft, nadat hij ingevolge een aanvraag tot herinschrijving vaststelde dat er aanwijzingen waren dat verzoekers situatie was gewijzigd, verzoeker uitgenodigd om zijn situatie uiteen te zetten en heeft vervolgens op basis van een deugdelijk onderzoek van de aangebrachte overtuigingsstukken geconcludeerd dat verzoeker niet langer een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder [zijn] dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij

de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctiëring buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Staatssecretaris kan niet in alle vrijheid zijn beleidskeuze maken. Hij blijft immers onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel. De redelijkheid geldt als grens. De bestreden beslissing is in casu kennelijk onredelijk zodat deze vernietigd dient te worden. Het is ondenkbaar [...] dat een redelijk oordelende overheid, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissing zou nemen (RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

Er is rechtsleer die stelt dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn (BOES, M., "Het redelijkheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 178-180).

Ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (RvS 24 januari 2011, nr. 210.624; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Hiervan is in casu sprake. Het doel is niet evenredig met de aangewende middelen.

Het redelijkheidsbeginsel is evenzeer nauw verbonden met het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, het gedrag van de overheid wordt vergeleken met dat van enig andere normaal voorzichtige en redelijk handelende overheid (LEUS, K., "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 105). Wanneer de overheid aldus kennelijk onredelijk heeft gehandeld schendt zij tegelijkertijd de zorgvuldigheidsnorm.

De Staatssecretaris heeft kennelijk onredelijk behandeld door totaal geen rekening te houden met verzoekers situatie en met zijn persoonlijke omstandigheden. Doordat verzoeker ernstig ziek is (diabetes type II), is hij zijn werk verloren. Evenwel kan de verwerende partij de beslissing niet nemen zonder zijn situatie grondig te hebben onderzocht en zonder bewijs te leveren.

De Staatssecretaris heeft zeer onzorgvuldig gehandeld door het nemen van deze beslissing. Indien met bovenstaande elementen en met verzoekers persoonlijke omstandigheden zou rekening gehouden zijn, zou de Staatssecretaris nooit dergelijke beslissing kunnen nemen.

In casu betreft het een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel rekening houdende met alle naar voren gebrachte elementen in hoofde van verzoeker die zonder meer aantonen dat verzoeker in casu te goeder trouw is.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.2.2.1. Het evenredigheidsbeginsel hangt nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om deze beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder diende te verzaken aan de mogelijkheid om zijn recht op verblijf in het Rijk te beëindigen omdat hij zijn werk verloor ingevolge een medisch probleem en dat verweerder zijn gezondheidsproblemen zelfs niet in aanmerking heeft genomen. Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden afgeleid dat verweerder verzoekers medische problematiek bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken. Het is verder niet kennelijk onredelijk of onevenredig om te besluiten dat een burger van de Unie die minder dan vijf jaar in het Rijk verblijft, die nog relatief jong is, wiens medische problematiek

hem niet verhindert om zich te verplaatsen, die niet economisch actief is in het Rijk, die niet beschikt over bestaansmiddelen, die gelet op het feit dat hij voorheen in Nederland woonde en werkte nog sterke banden met dat land dient te hebben en die een echtgenote heeft die niet aantoonbaar dat zij door middel van een inkomen in het onderhoud van het gezin kan voorzien geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in België kan genieten.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker toont dit evenwel niet aan, zodat niet tot een schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden besloten.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Volgens het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht (RvS 22 februari 2010, nr. 201.138; RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). Volgens het vertrouwensbeginsel moet de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verzoeker kon erop vertrouwen dat de Staatssecretaris geen einde zou stellen aan zijn verblijfsrecht. Indien hij de kans had gekregen had hij kunnen aantonen dat hij wel voldoende eigen bestaansmiddelen heeft.”

3.3.2. Er dient te worden gesteld dat verzoeker wist of behoorde te weten dat verweerder de mogelijkheid had om gedurende een wettelijk bepaalde periode na te gaan of hij nog steeds voldeed aan de vereisten om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te laten gelden en dat, indien verweerder vaststelde dat dit niet het geval was, een einde kon worden gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast.

Er blijkt daarnaast geenszins dat verweerder door de beslissing om, met toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij bepaalde toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet heeft gerespecteerd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting bijgevolg niet aan dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het gelijkheidsbeginsel vereist dat iedereen die zich in eenzelfde situatie bevindt op gelijke wijze moet worden behandeld. In casu kan de beslissing niet verantwoord worden op een objectieve en redelijke wijze in functie van het doel en de gevolgen van de betrokken bepaling. Er is sprake van een willekeurige behandeling.

Er werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De Staatssecretaris heeft dan ook onredelijk gehandeld door het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen waarbij alleszins het gelijkheidsbeginsel werd geschonden. De beslissing dd. 26.11.2014 dient dan ook vernietigd te worden.

De Staatssecretaris heeft een discriminerende beslissing genomen. Immers, zonder rekening te houden met zijn situatie werd een einde gesteld aan zijn verblijf. Verzoeker kan niet zomaar gelijk gesteld worden met eender wie die een aanvraag tot verblijf indient. Met zijn persoonlijke gegevens moet rekening gehouden worden.”

3.4.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met zijn betoog omtrent zijn persoonlijke situatie opnieuw niet aantoonde dat hij ongelijk werd behandeld, zodat niet kan worden besloten dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Verwerende partij levert geen enkel bewijs dat verzoeker niet voldoet aan art. 40 § 4, 40bis § 4 evenmin dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Zelfs in het geval dat verzoeker ten laste van het sociale bijstandstelsel is, dan nog wordt geen bewijs geleverd dat hij een onredelijke belasting vormt.”

3.5.2. Met betrekking tot deze grief kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te herhalen dat verzoeker niet aantoonde dat hij voldeed aan de in artikel 40, § 4 of 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, zodat verweerder, met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, kon overgaan tot het beëindigen van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. Verzoeker beroept zich in wat hij omschrijft als zijn zesde middel op zijn banden met België.

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

“De minderjarige kinderen van verzoeker gaan alhier naar school. Zij hebben geen enkele binding meer met Nederland. Het jongste kind werd alhier geboren. Hun sociaal leven werd hier opgebouwd, zodat het niet humaan is om hen terug te sturen naar Nederland. De argumentatie van verwerende partij raakt kant noch wal. Uiteraard spreekt het voor zich dat een terugkeer een enorme impact zal hebben op jonge kinderen. Telke[n]male[...] zich moeten aanpassen is niet vanzelfsprekend voor kinderen. Heel hun leven speelt zich hier af, ze gaan hier naar school, hebben hier vriendjes en hebben hun sociaal leven hier opgebouwd.”

3.6.2. De Raad wijst erop dat onder “middel” moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft welke rechtsregel of welk beginsel hij geschonden acht, zodat niet kan worden besloten dat zijn uiteenzetting een middel is in de zin van artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

3.7.1. In zijn zevende middel verwijst verzoeker naar zijn medische situatie.

Hij stelt het volgende:

“Verzoeker heeft een ziekte. Hij heeft diabetes type II. Alle medische zorgen en voorzieningen die hij nodig heeft krijgt verzoeker alhier. Hij is hier in behandeling voor zijn ziekte. Het is dan ook niet wenselijk om de behandelingen stop te zetten om ze elders te krijgen. Bovendien werd zijn medische situatie onvoldoende onderzocht door verwerende partij en alleszins werd er geen rekening meer gehouden.”

3.7.2. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoeker niet uiteenzet welke rechtsregel of welk beginsel hij geschonden acht, zodat zijn uiteenzetting niet kan worden beschouwd als een middel in de zin van artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad dient tevens vast te stellen dat verzoeker geen middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet aantoont dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK